

«Ελεείτε χριστιανοί, ελεείτε..» (Πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Αναγνωστόπουλος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=166646>]

Χριστιανοί μου, ο Άγιος Μαρκιανός ήταν ιερέυς στο ναό της Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας στην Κωνσταντινούπολη. Αυτός λοιπόν γύριζε έξω τις νύχτες, όπως μας περιγράφει το γεροντικό, και μάζευε εκεί τους εγκαταλελειμμένους νεκρούς.

Τους έπλενε με τα χέρια του, τους μύρωνε, τους σαβάνωνε, τους πήγαινε στην εκκλησία, τους διάβαζε την νεκρώσιμη ακολουθία, τους ησπάζετο σύμφωνα με τον ψαλμό «Δεύτε τελευταίον ασπασμόν» και την άλλη μέρα τους έθαβε.

Κάποτε περιποιήθηκε ένα νεκρό γεροντάκι που φαινόταν πολύ βασανισμένο και χτυπημένο από τη ζωή. Το τοποθέτησε στο νάρθηκα, και αφού τελείωσε και τα νεκρώσιμα και όλα όσα έπρεπε να κάμει δια των κεκοιμημένων γύρισε προς το νεκρό και του λέγει:

- Έλα αδελφέ μου να φιληθούμε σαν παιδιά του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Και ω, του θαύματος, ο νεκρός με ευγνωμοσύνη, υπακούοντας στην πρόσκληση του Αγίου Μαρκιανού, ανακάθισε στο φέρετρο, αντάλλαξε ασπασμό αγάπης με τον Άγιο και έπεσε πάλι στον ύπνο του θανάτου, σταυρώνοντας απαλά τα χέρια του.

Ο Άγιος Μαρκιανός βγήκε αθόρυβα από την εκκλησία, σα να συνέβαινε το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου. Ο νεωκόρος όμως που ξενυχτούσε και αυτός για κάποιο λόγο τα είδε όλα αυτά έκπληκτος, και με φόβον και πολύν θαυμασμόν, και την άλλη μέρα προς δόξαν του Αγίου Θεού τα διέδωσε σε όλη την πόλη - έτσι τα πληροφορηθήκαμε και εμείς.

Μη σας φαίνεται παράξενο, πριν τριάντα χρόνια κάποια γυναίκα στο Βόλο, μάζευε τα ονόματα όλων των ζητιάνων, τους οποίους γνώριζε ότι όντως ήσαν αξιοθρήνητοι και η διαβίωσής των αθλία. Και φρόντιζε όταν πέθαιναν για την κηδεία τους. Να τους κάνει τα τριήμερα, τα εννιάμερα, τα σαρανταήμερα, το χρόνο, να τους ξεθάψει, και τα λοιπά και τα λοιπά.

Μία γυναίκα! Για δέκα, δεκαπέντε, είκοσι χρόνια. Έχουμε μάρτυρες γι' αυτά.

Ποιος από μας το κάνει; Πέστε μου! Ποιος; Σε έναν ζητιάνο.

Ζεί η Ορθοδοξία, ζεί, υπάρχει, αλλά εμείς κοιμώμαστε!...

Να μια μεγάλη μορφή ελεημοσύνης διαφορετικής μορφής από όσες ξέραμε μέχρι τώρα. Γιατί εμείς νομίζουμε ότι άμα βγάλουμε ένα πενηντάρικο και το κουνήσουμε έτσι, δυνατά, και το ρίξουμε στο ζητιάνο, αυτή είναι ελεημοσύνη.

Ας επιδιώκουμε καθημερινά να γινόμεθα ελεήμονες, δηλαδή να έχουμε μέσα στην καρδιά μας τον ελεήμονα Θεόν, και τότε σαν αποτέλεσμα της γεύσεως αυτού του θείου ελέους, θα έχουμε την με αγάπη και ταπείνωση ελεημοσύνη προς τον πλησίον. Δεν θα προσφέρουμε μόνον ελεημοσύνη, αλλά θα είμαστε ίδιοι, η μοναδική, η εξαιρετική, η διακεκριμένη ελεημοσύνη.

Αδελφοί μου, να και μια ελεημοσύνη των ημερών μας.

Δεκέμβριος του 87. Το πληροφορήθηκα αυτήν την εβδομάδα.

Περπατά στο δρόμο ένας χριστιανός. Έξω από μια εκκλησία ένας ζητιάνος σχεδόν γυμνός, παραμονές των εορτών, χειμώνας, σαρακοστή Χριστουγέννων είπαμε, το κρύο τσουχτερό, κρυώνει.

Τον βλέπει ο χριστιανός, τον λυπάται, βγάζει από πάνω του το μάλλινο χοντρό σακάκι και το βάζει στο ζητιάνο. Ευχαριστώ του λέει εκείνος και απλώνει ο ζητιάνος το χέρι και του δίδει ένα κομμάτι αντίδωρο τυλιγμένο σ' ένα χαρτί.

Το πήρε γεμάτος απορία και όπως ήταν νηστικός το έφαγε.

Ω, τι ήταν αυτό! Τι θεία ευφροσύνη ήταν αυτή! Τι αγαλλίαση! Πλημμύρισε ολόκληρος! Όλο του το σώμα άστραψε σαν το φως! Και ας μην είχε ούτε καν ήλιο. Και από υπερακατάληπτον ευωδία. Ένοιωσε νέος άνθρωπος, σα να πετά, αλλιώςτικός, όλα του γύρω άλλαξαν, έγιναν πανέμορφα, όλοι του οι άνθρωποι του φαινόταν όμορφοι, ήθελε να τους αγκαλιάσει, να τους βάλει μέσα στην καρδιά του, τα σπίτια, τα μάρμαρα, οι δρόμοι, τα αυτοκίνητα, το καυσαέριο, τα πάντα, όλα άστραφταν, άστραφταν από αγάπη...

Έμεινε ακίνητος για πολλή ώρα, ποιος ξέρει πόσην ώρα, απολαμβάνοντας αυτή τη θεία δωρεά.

Τελικά γύρισε προς το ζητιάνο.

Έλειπε!

Και στη θέση του ζητιάνου ήταν ριγμένο το σακάκι.

Το πήρε, το αγκάλιασε σφιχτά.

Για μια βδομάδα δεν έφαγε ούτε μια μπουκιά ψωμί.

Δεν ήπια ούτε μια σταγόνα νερό.

Μόνον κάθε πρωί κοινωνούσε, χωρίς να παίρνει αντίδωρο.

Τον είχε υπερχορτάσει η ελεημοσύνη.

Η θεία ελεημοσύνη.

Αδελφοί μου, θα πω τον λόγο του Κυρίου, της Αγίας Γραφής.

Ελεείτε χριστιανοί, ελεείτε.

Πάντοτε έλεος με αγάπη.

Με όποιον τρόπον θέλετε. Αλλά με αγάπη,

Αμήν, γένοιτο.

(συνεχίζεται)